

Denise Hunter

DRIJFHOUT

Een onverwacht bericht
zal haar leven compleet veranderen

DRIJFHOUT

Denise Hunter

Drijfhout

vertaald door Tineke Yürümez

redrose roman

© Kok Omniboek – Utrecht, 2013
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Originally published in English under the title *Driftwood Lane* by Denise Hunter
Copyright © 2010 by Denise Hunter
Published by Thomas Nelson Inc.

Vertaling: Tineke Yürümez
Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Hannah Stumpp / Getty Images, Shutterstock
Grafische verzorging: Rem Polanski

ISBN gedrukte uitgave 978 90 5977 895 5
ISBN e-book 978 90 5977 896 2
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Meridith Ward overzag de alom aanwezige rommel in de keuken van Delmonico en huiverde. Het personeel liep gehaast heen en weer, met snelle en afgemeten bewegingen, maar het was dan ook lunchtijd, en zo'n honderd zakenlui uit Saint Louis moesten een hapje eten en terug naar hun werk.

De eigenaar, Angelo Bellini, kwam door de klapdeur gestormd, die bijna tegen Meridiths rug vloog. 'Alstublieft ... We verwachtten u niet', zei hij boven het lawaai van kletterende pannen en orders roepende stemmen uit.

'Dat is nu net het punt, meneer Bellini.' Meridith sloeg haar notitieblok open en ging verder met de inspectie.

De eigenaar verwijderde discreet rauwe kippenborsten uit de gootsteen en legde die in een koekenpan in de nabijheid. Hij wast zijn handen niet.

Meridith maakte een volgende aantekening op de lijst van overtredingen.

'Meridith ...' Zijn accent streekte haar naam. Hij toverde het kuiltje in zijn kin tevoorschijn.

Ze wierp hem een snelle blik toe.

'Mevrouw Ward,' vervolgde hij, 'we hebben een ongewoon

moeilijke ochtend achter de rug. Mijn kok heeft zich ziek gemeld, mijn hulp die de voorbereidingen doet, is niet eens komen opdagen, en onze gastheer staat groente te snijden.' Hij maakte wilde gebaren. 'Hij weet niet eens waarmee hij bezig is. Zo'n dag is het!'

Meridith liep door de keuken en bleef schrijven. Het keukenpersoneel bewoog zich om haar heen alsof hun bewegingen op choreografie berustten. Ondanks de wanorde was de lucht vervuld van de pittige geuren van knoflook en gegrilde kip.

'Ik mag het u niet eens uitleggen!', vervolgde meneer Bellini. 'Alstublieft. Kunnen we dit een andere keer doen? Ik leid u met plezier morgen zelf rond.'

Meridiths telefoon trilde in haar zak. 'Neem me niet kwalijk', schreeuwde ze boven het gesnor van een machine uit die met veel lawaai tot leven kwam.

Ze trok zich terug in een rustiger hoekje van de keuken en klapte haar telefoon open. Ze wilde zo graag aan meneer Bellini ontsnappen dat ze niet eens keek wie er belde. 'Met Meridith Ward.'

Door de korte stilte die volgde, vroeg ze zich af of ze het antwoord misschien gemist had.

'Hallo? Met Meridith.'

'Meridith Ward?' Een mannenstem, onbekend.

'Ja. Kan ik iets voor u doen?'

'Kent u T.J. Ward? Terrence James Ward uit Nantucket?'

Het was een naam die ze al jaren niet meer had horen uitspreken. Een naam waaraan ze probeerde niet te denken, wat meestal lukte. De naam bezorgde haar een droge mond, gaf haar hartkloppingen en deed haar met een mond vol tanden staan.

'Hallo?'

Het was maar een telefoontje. Ze schraapte haar keel. 'Ja, u spreekt met de juiste Meridith. Wat kan ik voor u doen?'

'Mijn naam is Edward Thomas. Ik wil u graag even spreken, maar het klinkt alsof ik u bij iets stoort.'

Een mooi excuus om alles uit de weg te gaan. Ze kon nu op-

hangen en nooit meer opnemen wanneer Edward Thomas weer zou bellen. Maar problemen loste je niet op door ze te negeren; ze werden er alleen maar groter door. Ze keek de keuken rond. Een treffend voorbeeld.

Ze haalde wat beverig adem en richtte zich op in haar volle één meter zestig. ‘Het komt prima uit, meneer Thomas. Gaat u verder.’

‘Ik ben advocaat op het eiland Nantucket. Allereerst moet ik u zeggen – en ik vind het heel vervelend dit telefonisch te doen – dat we al twee weken proberen u te bereiken. Het spijt me dat ik u moet mededelen dat uw ... dat T.J. Ward en zijn vrouw Eva bij een bootongeluk betrokken zijn geweest. En ze hebben het ... Dat wil zeggen ... Ik ben bang dat ze het allebei niet overleefd hebben, Meridith.’

Haar bonzende hart sloeg een slag over, als een wiel dat tegen een snelheidsdrempel botst, en ging toen weer in een razend tempo verder. Ze waren er niet meer? Allebei, zomaar opeens?

Ze wachtte totdat de gevoelloosheid zou verdwijnen en de golf van pijn over haar heen zou slaan, maar dat gebeurde niet.

Ze moest toch iets voelen. Iets anders dan deze kille leegte. Was er iets mis met haar? Misschien had ze tijd nodig om het te verwerken. Twee weken geleden, had hij gezegd. Dan waren de begrafenissen al achter de rug. Het was allemaal voorbij, en ze kon niets meer doen.

‘Meridith?’

Ze zag dat meneer Bellini bezig ging met zijn achterstallige schoonmaakwerk. Ze herinnerde zich haar opluchting toen ze werd gebeld en besefte nu dat ze het ergste van twee kwaden had gekozen.

‘Dank u wel dat u me op de hoogte hebt gesteld, meneer Thomas. Ik waardeer het dat u de tijd hebt genomen om me op te sporen, maar ik moet nu echt weer aan het werk.’

‘Wacht even, Meridith. Ik ... Ik ben bang dat er meer aan de hand is. Ik was verantwoordelijk voor de juridische aangelegenheden van T.J. en Eva.’

Natuurlijk. Hij had ook nog onroerend goed. Dit was erg veel om te verwerken.

‘U weet ongetwijfeld dat T.J. en Eva een pension runden. Ik weet niet precies hoelang geleden u hen hebt gezien.’

‘Nogal lang.’ *Jaren eigenlijk.*

Meneer Bellini schreeuwde tegen de jongen die het voorbereidende werk deed, en maakte snijgebaren met de zijkant van zijn hand.

‘Dat vermoedde ik al. Niettemin waren T.J. en Eva duidelijk in hun beschikkingen, voor het geval dat het ondenkbare zou gebeuren. Ze wilden dat u Summer Place zou krijgen. En verder hebben ze u aangewezen als voogd van de kinderen.’

Summer Place ... *De kinderen?*

Een weinig gepaste lach bleef in haar keel steken.

‘Ik begrijp dat dit een schok voor u is. Ik snap wel dat ...’

‘Dit moet een misverstand zijn.’ Haar hand ging langzaam naar haar keel. De kinderen? Er waren er drie. Hoe oud waren ze nu?

Wat maakte het uit? Dit was een vergissing. Een ambtelijke dwaling.

‘Ik heb zelf met T.J. en Eva gesproken. Het testament is een aantal jaren geleden opgemaakt, maar ook na die tijd heb ik hen geregeld gesproken. We waren ook bevriend.’

Dan hadden ze de kinderen aan jou moeten toewijzen! Meredith drukte haar vingertoppen tegen haar voorhoofd. Onmogelijk. Wat wist zij nu van kinderen? En helemaal van deze kinderen?

‘Ik weet niet wat ik zeggen moet, meneer Thomas.’ Een belachelijk understatement.

‘Het is erg veel om in één keer te bevatten. Dat snap ik. Maar we zitten wel in een moeilijke situatie. Een oudere buurvrouw verblijft nu in Summer Place en zorgt voor de kinderen. Zoals ik al zei, heb ik er twee weken over gedaan om uw nummer te achterhalen. De gezondheid van mevrouw Hubbard is niet goed, en er is niemand anders. Uw aanwezigheid is tamelijk dringend gewenst.’

‘Mijn baan ...’

‘Mag ik voorstellen dat u een kort verlof opneemt?’

Er moest toch iemand te vinden zijn. Iemand *anders*. Eva had toch een broer?

Alsof hij haar gedachten kon lezen, vervolgde meneer Thomas: ‘We zijn er niet in geslaagd Eva’s broer te bereiken. Hij is op reis, en het laatste wat de kinderen van hem hebben gehoord, was dat hij in Georgia zat, maar dat is alles wat we weten. U moet weten dat hij als mogelijke voogd was aangewezen in het geval u die taak niet zou willen aanvaarden. Maar nogmaals, we hebben meteen hulp nodig.’

Ze speelde met haar verlovingsring. Ze kon Stephen en haar baan toch niet zomaar achterlaten? Het idee alleen al Saint Louis en alles wat haar vertrouwd was, te verlaten, al was het maar voor korte tijd, bracht een vloedgolf van angst teweeg zoals ze die sinds haar studietijd niet meer had gevoeld. Ze haalde diep adem, en nog eens.

‘Feit is dat de kinderen uw hulp heel hard nodig hebben, Meridith. Sinds mevrouw Hubbard ziek is, zijn leden van de kerk om de beurt ingesprongen. Heel aardig van hen natuurlijk, maar dat kan zo niet doorgaan. Ik vrees dat ik, als u niet snel komt, geen andere keus heb dan de kinderbescherming te waarschuwen. Ik zou het vreselijk vinden de kinderen naar pleeggezinnen te zien gaan, al was het maar tijdelijk. En er is geen garantie dat ze dan bij elkaar geplaatst worden.’

Pleeggezinnen! Meridith zag al voor zich dat mannen in pakken hun huis in kwamen en hen meenamen. Ze zag de jongste voor zich, een jongen, die om zijn mammië riep.

Ergens diep vanbinnen welde medelijden in haar op, al gauw gevolgd door een neiging tot beschermen waarvan ze niet wist dat ze die in zich had. Ze twijfelde er niet aan dat er goede pleeggezinnen waren. Maar het idee dat de kinderen uit elkaar zouden worden gehaald, kwam haar erg wreed voor, nu ze nog maar net hun moeder verloren hadden. Bovendien waren ze wezen. En spoorde het Goede Boek hen er niet toe aan om te zien naar de wezen?

Ze moest iets doen. Het was haar verantwoordelijkheid, ook al had ze hen nog nooit ontmoet, omdat T.J. en Eva haar als voogd van de kinderen hadden aangewezen. En omdat ze, of ze het nu leuk vond of niet, hun zus was.

inspiratie en ontspanning
voor elk moment

Denise Hunter ♦ DRIJFHOUT

Er hangt weer liefde in de lucht van Nantucket

Orde, dat is wat Meredith wil. En rust. Beide kan ze wel vergeten als ze ontdekt dat haar vader is overleden en dat zij voogdijschap krijgt over zijn drie andere kinderen. Ze reist naar het eiland Nantucket om voor de drie te zorgen tot hun oom terug is en hij het stokje kan overnemen. De kinderen wonen in een vervallen bed & breakfast die in deze staat absoluut onverkoopt is. Meredith schakelt een klusjesman in, Jake, die meer voor haar kan betekenen dan alleen een paar handige handen. Maar wil ze dat wel?

Het eiland Nantucket, in het noordoosten van de Verenigde Staten, haalt het beste in Denise Hunter naar boven. Ze schreef al diverse romans die zich hier afspelen, allemaal even romantisch en sfeervol.

NUR 302

ISBN 978-90-5977-895-5

redrose ROMAN

www.kok.nl